

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เห็นบุญเห็นคุณสถานที่

คณะพระและโยมวัดทรายงาม ต.หนองบัว อ.เมือง จ.จันทบุรี ถวายหลวงคารวม ยอดเงินทั้งหมด ๒๒,๒๖๙ บาท รับทราบแล้ว พอใจๆ วัดทรายงามนี้เป็นเริ่มแรก ท่านอาจารย์มหาทองสุข กับท่านอาจารย์กงมา ไปอยู่ที่นั่น จำพรรษาที่นั่น ท่านอาจารย์กงมา ท่านบอกว่าท่านจำพรรษาอยู่ที่นั่น ๕ ปีที่วัดทรายงาม ท่านไปสร้างวัดที่นั่น วัดทรายงามมี พระมาบวชเยอะนะ ตอนนั้นมีท่านอาจารย์จันทร์ด้วย ท่านอาจารย์มหาทองสุข ท่าน อาจารย์กงมา มีแต่พระองค์สำคัญด้วยนะไปสร้างวัด ไปอยู่ที่วัดทรายงาม จากนั้นท่าน อาจารย์กงมาท่านก็มาอยู่บ้านโคก นาสีนวน สร้างวัดดอยๆ อาจารย์มหาทองสุขสุดท้าย ท่านก็มาเป็นเจ้าอาวาสวัดสุทธาวาส แล้วเสียที่นั่น ท่านอาจารย์จันทร์สุดท้ายก็มาอยู่ที่วัดจันทาราม จ.หนองคาย ท่านก็มาเสียที่นั่น มีแต่พระองค์สำคัญนะเหล่านี้ละ

ที่ว่าวัดทรายงามนี้เป็นทรายขวนะ โอ้ย ชาวสวองงามมาก ตอนนั้นเป็นปี ๙๘ เราไป สร้างวัดที่สถานีทดลอง ท่านอาจารย์กงมาท่านกลับไปเยี่ยมที่จันทน์เหมือนกัน ท่านไปพักที่ วัดทรายงามนี้แหละ เราก็ไปสร้างวัดที่สถานีทดลอง พอทราบว่าท่านมาก็ไปเยี่ยมท่านที่วัด ทรายงาม เพราะฉะนั้นจึงได้ไปเห็นวัดนั้นเป็นครั้งแรก ท่านก็เล่าเรื่องให้ฟังว่าท่านอยู่ที่นี้ จำพรรษาที่นี้ ๕ ปี ท่านว่า ไปทราบเอาตอนนั้นแหละ ตอนท่านกลับไปเยี่ยมวัดทรายงาม เยี่ยมจันทน์ คือท่านมาอยู่ทางนี้แล้ว นี่ตอนหลวงปู่มั่นมรณภาพแล้ว ท่านอาจารย์จันทร์ ท่าน อาจารย์มหาทองสุข ท่านอาจารย์กงมา แล้วท่านอาจารย์ลีเรา แรกๆ ท่านอาจารย์ลีก็ไป แล้วถัดกันเรื่อย ๆ ไป

ท่านอาจารย์ลีนี้ทราบว่า ท่านขุนอำนาจหรืออะไรเป็นนายอำเภออยู่ที่จันทน์ นิมนต์ ท่านไปอยู่ที่นั่น อยู่ที่วัดป่าคลองกุ่ม แต่ก่อนเป็นป่าจริง ๆ จึงเรียกว่าวัดป่าคลองกุ่ม ห่างจาก ตัวเมืองตั้ง ๔ กิโลเมตร นั้นหมายถึงแต่ก่อนนะ ตอนนั้นเราไปก็เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นวัดป่า คลองกุ่มจริงๆ คือเขตเขาเรียกวัดใหม่ เขตสุดของจันทน์อยู่ที่นั่น จากนั้นไปไกล จึงเรียกว่า วัดป่าคลองกุ่ม เวลานี้หมดแล้ว ทางเข้าไปนั้นเป็นป่าช้า ทางไปวัดป่าคลองกุ่มเป็นป่าช้า เวลานี้มันหมดสภาพคำว่าป่าช้า บ้านคนติดวัดเลย รอบหมดเดี๋ยวนี้ละ

ที่จันทน์ยังได้ครูบาอาจารย์เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ตั้งเนื้อตั้งตัวทางด้านจิตใจได้เพราะ ครูอาจารย์เหล่านี้ มีแต่องค์สำคัญ ๆ เสียด้วยนะไปนะ วัดป่าจึงมีมากที่จันทน์ ที่ไหน ๆ มักจะ

มีวัดป่าแทบทั้งนั้น แล้วประกอบกับภูเขามากด้วย ป่ามาก พระกรรมฐานมีมาก เนื่องจากครูบาอาจารย์ไปแนะนำสั่งสอนให้เข้าอกเข้าใจเรื่องอรรถเรื่องธรรม กระจายออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปัจจุบัน จันท์เป็นวัดที่มีพระกรรมฐานมากตลอดมานะ

เราไปอยู่ที่นั่น ไปสร้างวัดปี ๙๘ ไปลำพังคนเดียว ไปครั้งแรก ๒๔๙๕ พอ ๙๘ ก็พาโยมแม่ไปจำพรรษาที่นั่น จากนั้นก็มาเขาน้อยสามผาน แล้วก็มานี้ จึงมาสร้างวัดที่นี้ จันท์บุรีนี้แต่ก่อนลูกศิษย์ลูกหามาก นี่หมายความว่าที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่เราไปสร้างวัดที่แรก ในจันท์มีเยอะ แต่เดี๋ยวนี้ทำไมไม่มาก คือว่าท่านเหล่านั้นล่องลับไปแล้ว ยังเหลือแต่ลูก ๆ หลาน ๆ ไม่ทราบจำได้กันไหม เราก็จำไม่ได้เราก็ไม่ค่อยได้เข้าไปจันท์ แต่ก่อนลูกศิษย์ลูกหาเยอะในจันท์ เวลานี้แทบจะไม่มีเหลือนะ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาผู้เก่าแก่ ก็ยังเหลืออยู่โรงแรมเกษมศานต์ ๑ เกษมศานต์ ๒ เท่านั้นละมั้ง นอกนั้นหมด มันจำไม่ได้ แล้วก็ไปมาตั้งแต่ พ.ศ.๙๘ จนกระทั่งปานนี้ละ ไป ๆ มา ๆ อยู่ตลอด ๙๕ เป็นครั้งแรก

พอพูดอย่างนี้ มันก็เป็นเรื่องตลก แต่อย่ามาเข้าใจว่าเรายอดตัวนะ เราไม่ต้องการ ยอ ก็ไม่ต้องการ เหยียบก็ไม่ต้องการ เอาความจริงมาพูดเรื่องไปสัมผัส ท่านอาจารย์ลีเราที่ท่านอยู่วัดป่าคลองกุ้ง แล้วเราไปอยู่สถานีทดลอง ไปสร้างวัดที่นั่น บรรดาประชาชนในจันท์เขาไม่รู้เราว่าเป็นอะไร ๆ กันกับท่านอาจารย์ลีเรา เขาก็ไปฟังเทศน์เราที่นั่น ที่สถานีทดลอง ปีเราไปสร้างวัดที่นั่น พอเขามาหาท่าน ก็เขาไปทั้งวัดนั้นทั้งวัดนี้ พอเขามาหาท่าน เขาก็มาพูดอวดท่านละซี เขาไม่รู้ว่าท่านกับเราเป็นยังไงกัน เขาไม่รู้เรื่องนี้นะ เขาพูดเข้าทำตึนะ มากี่ว่า ท่านพ้อ อะไร ท่านว่า ได้พระดีมา พระดียังไง แหม เทศน์นี่น้ำไหลไปเลย ชื่อว่ายังไง ท่านว่าฉันท่านถาม ชื่ออาจารย์มหาบัว อยู่ที่สถานีทดลอง เทศน์นี่เป็นน้ำไหลไปเลย ท่านตอบคำเดียว มันต้องอย่างงั้นซี ท่านว่ามันต้องอย่างงั้นซี ความจริงท่านกับเราคู่กันมาแต่เมื่อไรเขาไม่รู้ เขาก็ไปอวดท่านละซี ท่านก็เลยตอบว่า มันต้องอย่างงั้นซี ท่านตอบคำเดียวเท่านั้นละ มันต้องอย่างงั้นซี

ท่านไปเยี่ยมเสมอที่วัดสถานีทดลอง ท่านพาพวกญาติพวกโยมไปเยี่ยม เยี่ยมแล้วไม่แล้วเอาเราไปด้วยไปทางขลุ่ยทางขลุ่ย เดี่ยวสั่งให้ไปหาเรื่อย ๆ นะไปวัดคลองกุ้ง ท่านกับเรานี้คู่กันมาสักเท่าไรแล้ว เขาไม่รู้ เขาก็ไปพูดคุยไม่ให้ท่านฟังละซี มันต้องอย่างงั้นซี ท่านว่า เท่านั้นละท่านไม่พูดมาก มันต้องอย่างงั้นซี ท่านอาจารย์ลีท่านเป็นพระที่เด็ดเดี่ยว หลวงปู่มั่นชมตลอดนะ บอกว่าท่านไปอยู่จันท์ ท่านก็บอกว่าเหมาะ ท่านจะไปหรือไม่ไปไม่ทราบ ท่านว่าที่นั่นเหมาะดี ป่าเขามาก ท่านว่างั้นนะ เราก็ไม่ได้ถามท่าน ท่านก็ไม่ได้เล่าว่าไปที่ไหนแถวนั้น เล่าตั้งแต่ทางเขาใหญ่ ทางนครนายกมากต่อมาก ท่านเล่าถึงเรื่องความ

เด็ดเดี่ยว เรื่องเคร่งครัดเด็ดเดี่ยวทุกสิ่งทุกอย่าง จริงจังทุกอย่าง ท่านวางนั้นนะ แล้วก็เป็นอย่างนั้นด้วย นิสสัยท่านจริงจังมาก เด็ดเดี่ยว ชีวิตของท่านก็ดูเหมือน ๕๕ ปี มั่ง ไรศท่านมีหลายโรค โรคหัวใจโรคอะไรหลายอย่าง อายุดูเหมือนจะ ๕๕ ปี มั่ง เสียปี ๒๕๐๓-๕๐๕ หรือใจ เราก็กลิ้มแล้วแหละท่านเสีย

ข้างในดูว่ามีเป็นร้อยกว่าแล้วนะ พระเดี่ยวนี้อย่างมากก็ประมาณสัก ๕๐-๖๐ องค์ อยู่ข้างในนั้นมีตั้งร้อยกว่า ไม่ทราบว่าร้อยแบบไหนนะ เราไม่ได้แน่ใจกับผู้ที่มาอยู่ข้างในนะ มาเถอะๆ เทอะๆ เก้งๆ ก้างๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะรวมอยู่ข้างในนะ เราไม่ค่อยเข้าไป เราคอยตัดสินตั้งแต่ที่เราสั่งไว้เท่านั้น จะเป็นไปตามสิ่งนั้น อย่างไรก็ตามอย่ามาทะเลาะกันให้ไต่ยินนะ พอว่าทะเลาะเราไล่หนีเลยทันที ไม่มีคำสองคำสามนะ บอกชัดเจนอย่างนั้นเลย เพราะอย่างอื่นเราไม่อยากรวบรวม เอาอันเดียวเท่านั้น มาทะเลาะกันแล้วไล่หนีเลย ใครทะเลาะเอาจริงๆ ไล่ทันทีเลยไม่ให้อยู่ มาทะเลาะกันหาอะไร ก็มาอบรมศีลธรรม กลับมาทะเลาะกัน เข้ากันได้เมื่อไร

ผู้ปฏิบัติศีลธรรมต้องเป็นผู้พิจารณาไปตามอรรถตามธรรม ไม่ไปตามกิเลส เรื่องทะเลาะกันเป็นเรื่องของกิเลส ไม่ทะเลาะกันเป็นเรื่องของธรรม เหตุผลกลไกมีอยู่ ธรรมคือเหตุผลกลไก ใครผิดใครถูกยอมรับกันๆ นี้ก็จะคุยหรือจะเหยียบเจ้าของ หรือจะคุยเจ้าของก็ไม่ทราบ นี่ละวิธีการสอนหมู่เพื่อน เราดำเนินมาอย่างนี้ตลอด จะยกตัวอย่างให้ฟัง ไ้อัหรววดนี้มันบวชมันสึกไปแล้ว มันก็ไปมีลูกมีเมีย มันก็มาเป็นลูกพระอยู่ที่นี่ตลอด มันเป็นคนแต่ก่อน มันรักษาศาลานี้ กุฎิของเราหลังเล็กๆ แหละ กระต๊อบ พังไป ๓ หลัง ละมั่งถึงได้ปลูกหลังนี้ขึ้นมา พังไป ๓ หลัง มุงด้วยหญ้าแอมฟ้า

วันนั้นทำธุระอะไรอยู่ไม่รู้ๆ การทำข้อวัตรปฏิบัตินี้เรากับพระเถระจะเสมอกันตลอดเลย ถ้าพูดถึงเรื่องสายหุสยตาคความคิดความอ่านนี้ เราต้องนำหน้าตลอดเวลา การทำข้อวัตรปฏิบัติกับพระกับเถระเสมอกันหมด ถึงเวลาปั๊บเอาเลยลงเลย พอตีวันนั้นดูเหมือนจะเป็นเขียนหนังสือหรืออะไร ไปดูนาฬิกา ไปดูเข็มมันดูผิดละซี คือที่สั่งไว้เรียบร้อยแล้วทั่วทั้งวัดนี้ว่า บ่าย ๔ โมงปิดกวาด อันนี้เป็นตายตัวไม่ต้องมีระฆัง เพราะนาฬิกามีทุกคนอยู่แล้ว ถึงเวลาปิดกวาดเลยไม่เคลื่อนคลาด ก็มาเคลื่อนคลาดที่เราวันนั้น พอเขียนหนังสือมองไปดูนาฬิกา ดูเข็มผิดไปเข้าใจว่า ๔ โมง ๒๐ นาที มันเลยไปตั้ง ๒๐ นาที เราก็ก๊บบีบเลย มันเลยเวลาไปแล้วตั้ง ๒๐ นาที ปั๊บปั๊บลงได้ไม้กวาดก็กวาดตั้งแต่โน้นออกมาเรื่อยๆ มาหน้าศาลา ทางสายนั้นละออกมา

ออกมาหน้าวัดไม่เห็นพระเณรสักองค์เดียว แทนที่จะเห็นพระเณรเต็มวัดถึงเวลา เช่นนั้นแล้ว ปิดกวาดมารวมกันที่นี่ แต่ไม่เห็นพระเณรสักองค์เดียว เรากวาดออกมานั้น เณรมันคงจะรำคาญตาท่านะ มันก็เลยด้อม ๆ ออกไป ทางนี้ก็ เณร ขึ้นเลยทันที ใส่เปรี้ยว ๆ เลยเทียว เเหอ วันนี้พระตายกันหมดทั้งวัดแล้วหรือ ใครจะ กุสลา ใครอย่างนี้นะ นี่ถึงเวลา ปิดกวาดแล้วทำไมจึงไม่เห็น คำพูดสั่งเสียอย่างหยาบ ๆ ไม่น่าจะต้องท่องบ่นสังวัธยาย เหมือนท่องสวดมนต์ แล้วเป็นยังงี้วันนี้ไม่เห็นพระเณรสักองค์ พระตายกันหมดทั้งวัดแล้ว หรือ ใครจะ กุสลา ใครวันนี้ มันคงรำคาญมันเลยบอก มันฟังได้บ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที ว่า งั้นนะ เราไปฟาดเป็นบ้าย ๔ โมง ๒๐ นาที

พอเณรว่างั้น ไหนว่าไง นาฬิกาฟังบ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที เออ ถ้าอย่างนั้นหยุด เห็น ไหมล่ะเอากันทันทีเลยนะ หยุด ๆ ๆ หยุดทั้งวัด เดี่ยวจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา คนเดียว ปู้บปู้บออกจากนี้ปู้บเข้ากุฏิเลย บอกห้ามพระไม่ให้มาปิดกวาด เดี่ยวจะเป็นบ้ากัน ทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา เณรคงจะอดหัวเราะไม่ได้ เสียงกำลังแผดเข้าใจไหม เปรี้ยว ๆ เลย พอเณรบอกว่ามันฟังบ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที เเหอ พอได้ความเท่านั้นบอกให้หยุด ๆ ทันทีเลย มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเราคนเดียว ปู้บปู้บไปเลย เณรก็คงจะเล่าให้พระฟัง แหละ หลวงตาท่านเป็นบ้า ท่านไปแก้บ้า คงว่างั้น

นี่คืออะไร นั่นละธรรม เวลาเข้าใจว่าผิดก็ต้องอย่างนั้นใช้ไหมล่ะ เมื่ออันนั้นไม่ผิด เราผิด ก็เราเองเป็นผู้ผิดเราต้องไปแก้บ้าเรา ปู้บปู้บเดี่ยวนั้นเลยเทียว ให้เลิก หยุด ใคร อย่ามาปิดกวาด เดี่ยวจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา บั้ง ๆ ไปเลย นั่นเหตุผล เข้าใจไหม เอาเหตุผลนะไม่ได้เอาอารมณ์มาใช้ เอาเหตุผลมาใช้ เหตุผลก็คือว่า ที่ว่าบ้าย ๔ โมง ๒๐ นาทีมันผิด เราเข้าใจว่าถูกก็มาดูพระ ที่นี้พอทางนั้นมาชี้แจงให้ทราบว่า ฟังบ้าย ๓ โมง ๒๐ นาทีเท่านั้น เราก็แน่ใจว่าเราผิด พระเณรถูก เพราะฉะนั้นจึงบอกว่า หยุด ๆ ๆ ทันทีเลย เอาทันทีเลย อย่างนั้นเรียกว่าธรรม

นี่ละการอยู่ด้วยกันต้องฟังเหตุฟังผลของกันและกัน ใครจะถือทิฐิมานะว่าใหญ่ว่าสูง ว่าอะไร ไม่ได้เป็นอันขาด ธรรมเหนือทุกอย่างแล้ว นั่นเอาตรงนั้นมาใช้นะ ต้องเอาธรรมซึ่งเหนือทุกอย่างแล้วมาใช้ ไม่งั้นไม่ได้ อยู่ด้วยกันก็เหมือนกัน ใครผิดใครถูกให้พิจารณา เก็บความรู้สึกไว้ด้วยดี มายุ่มยาม ๆ นี่อันหนึ่งนะ สระน้ำตรงนี้นะ ใครมาปิด กวาดเพ่นพ่าน ๆ อยู่ที่นี่ เราชี้มือบอกหลายหนแล้วนะ เดี่ยวถูกไล่ออกจากวัด นี่ไม่ได้เหมือน ใครนะ มาแก้งก้าง ๆ อยู่ที่นี่ อยู่ทางโน้นให้ปิดกวาดทางโน้น อย่ามาเพ่นพ่านทางนี้ ใครอยู่ ทางนี้ให้ปิดกวาดทางนี้ อย่าสับสนปนเปยุ่งเหิงวุ่นวายกันนะ เราดูถ้ามันแสดงตาแล้วเอา

ละนะ ตาจะจับเรื่อย ๆ นะ จับถูกแล้วก็ใส่เปรี้ยวเลยที่นี้ ชับทันที สอนอย่างนั้นสอนหมู่สอนเพื่อน สอนตัวเองก็สอนอย่างนั้น ไม่ได้มาทำเหลาะ ๆ แหละ ๆ นะ

อย่ามาหน้าคือหน้าด้านในวัดนี้ไม่ได้นะ ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมะหน้าด้าน หน้าด้านมีแต่กิเลสเท่านั้นหน้าด้าน อยู่กับคนก็เป็นคนหน้าด้าน อยู่กับพระก็เป็นพระหน้าด้าน อยู่กับที่ไหนด้านหมด อยู่กับหมาก็หมาหน้าด้าน ทุกอย่างถ้าลงกิเลสได้เข้าไปอยู่ไหนแล้วด้านทั้งนั้น อย่างนำมาใช้ในวัดในวาในพระในเณรในผู้ปฏิบัติธรรมเรา มันจะกลายเป็นพระหน้าด้าน ประชาชนคนในวัดในวา นอกวัดนอกวา หมูหมาเปิดไก่ หมัดเหม็ดมันจะเป็นพวกหน้าด้านไปด้วยกันหมดนะ อย่าให้มีนะ

ถ้ามาอยู่นี้ให้ระมัดระวังทุกคน อย่ามาแก๊งแก๊ง อย่ามาหน้าคือหน้าด้าน อย่ามามินตึงไม่ได้นะที่นี้นะ ธรรมะไม่ใช่ธรรมะมินตึง ฟังตรงไหนจับให้ดี เอาไปพินิจพิจารณา ที่สอนแล้วนี้จำกันได้ไหม การปิดกวาดมาเพ่นพ่าน ๆ อยู่ในเหล่านี้นะ มันขวางตามานานแล้วนะ ได้เดือนแล้วนะ คราวนี้เดือนหนัก คราวหลังไล่ออกหนีเลย ไม่ได้พูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ อีกนะ เพราะเดือนแล้วเดือนเล่า มาอยู่แบบหน้าด้านก็มี ทะลึ่งฟังพรวด การนั่งการอยู่แย่งชิงหาแต่ที่กัน แล้วแบบหน้าด้าน มีอยู่เยอะนะ เรามองดูตลอด ว่าเราไม่ดูหรือ เราดูอยู่ ใครหน้าด้าน ใครหน้าหนาใครหน้าบาง ดูไปหมด มันเป็นอย่างไง มาแย่งมาชิงแต่ที่ลับที่นอนที่นี้ นะ แย่งชิงหาอรรถหาธรรมเพื่อความดีงามแก่ตนมันไม่แย่งนะ มันแย่งแต่ของเลอะ ๆ เทอะ ๆ อย่างงั้น ดูไม่ได้นะ

อยู่ไปนานไปมันหน้าด้านไปเรื่อย ๆ นะพวกนี้ มันมีเราก็ได้ยินอย่างนี้ ได้ยินมานานแล้วนะแต่ยังไม่พูด ถึงเวลาพูดมันเป็นเองของมันแหละ ถ้าถึงเวลาพูดแล้วหงายเลยทันที หลบทันทีทัน ไม่ทันหงายเลย มันมีแปลก ๆ ๆ อยู่ในวัด อยู่ภายในนั้นนะ มันยังงัยกัน ๆ อยู่งั้นละ แต่ไม่พูด นี่เพียงแย็บออกมา เรียกว่าเตือนให้รู้ตัวไว้ ความหมายว่างั้นนะ มาแบบแฝง ๆ แผลง ๆ มาอะไรอยู่ในนั้น มันมีหึง ๆ หวง ๆ สอด ๆ แนม ๆ มีอยู่ในนั้นนะ จำให้ดีคำนี้ ธรรมไม่ได้มีอย่างนั้นนี่นะ มันอะไรก็ไม่รู้ มาหึงมาหวงหาอะไร สอด ๆ แนม ๆ หาอะไรดูกิเลสตัวมันคือ ๆ อยู่ภายในหัวใจนั้นซิ มันแสดงแบบไหนออกมาอย่างนั้น มันถึงออกมาหยาบ ๆ ให้คนอื่นเห็น ตัวเองไม่เห็นตัวมันออกมานั้นนะ ดูเอาซิ ดูตัวนั้นซิ

นี่ทราบมานานแล้วนะ ฟังจะมาพูดวันนี้ เดือนนะ ถ้าเดือนครั้งที่สองมักจะไล่ออกจากวัดเลย นี่เป็นการเตือนแล้วให้รู้เรื่องเอาไว้ มาสอดมาแนมมาจับพริบจับไหว มาหึงมาหวงกันหาอะไรผู้มาปฏิบัติธรรมด้วยกัน ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่เป็นอรรถเป็นธรรม

แสวงหาในเรื่องของกิเลส เรื่องหিংเรื่องหวงเรื่องกิเลสตัณหา เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดา เรื่องธรรม อย่างนำมาใช้ในวัดนี้นะ มันยิ่งเลอะๆ เทอะๆ เข้าไปทุกวัน

ตามวัดตามวานี้ก็เหมือนกันมองไม่เห็นนะ อยู่ข้างนอกข้างในก็ตามเลอะเทอะไปหมดนะ เราก็ได้ไปดูเป็นบางเวลา ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ถ้าไปเวลาอื่นไม่ได้มันรุมเอาเหมือนแม่ต่อแม่แต่นะ เราก็ลำบากของเราเหมือนกันนะ ส่วนมากจะไปตอนเช้า ๆ บิ๊บบอกไป ไปดูนั่นดูนี่ดูทุกสิ่งทุกอย่างแล้วมาสั่งเสียพระ หรือสั่งเสียคนงานที่เกี่ยวข้องกันอะไรเป็นยังงี้ ๆ แล้วก็มาสั่งเสีย ไปดูที่นั่นแล้วดูที่นั่น ดูๆ แล้วก็มาสั่งเสีย เราจะไปตามเวล่ำเวลาที่เราต้องการ มันไปไม่ได้นะ

พอตื่นเช้านี้รุม ๆ มาแล้ว ไม่ทราบมาเหตุผลใดอะไร มาสั่งเสียสั่งห้ามไม่ได้หน้าได้หลัง มาเลอะๆ เทอะๆ ไม่ได้มาเป็นศีลเป็นธรรมมีจำนวนมากนะในวัดนี้ ทนแสนทนนะเรา แล้วกลางวันก็อย่างเดียวกัน แฟนพ่าน ๆ ๆ ตลอดถึงคำ ออกมาไม่ได้นะนั่น ออกมานี้รุมเลย ต้องได้เลือกเวล่ำเวลา บางทีก็ตอนเย็น มักจะออกมาตอน ๔ โมง คือเวลาพระปิดกวาง มาดูข้อวัตรปฏิบัติ นี่มักจะออกเสมอตอนนี่ นอกจากนั้นก็ตอนค่ำ คาดว่าคนจะหมดไปแล้วที่นี้ก็ต้องออกดูนั่นดูนี่ แล้วก็มาสั่งเสียพระ ที่นี้มันออกไม่ได้นะ ตามเวลาต่าง ๆ นี้ออกไม่ได้ รุม ๆ นี้ละมันไม่เป็นท่าเลยนะ เสีย

ผู้ที่เข้ามาในวัดในวาก็เหมือนกัน มันไม่ได้สืบทอดตามมานะ มาวัดวาทำนปฏิบัติกันยังงี้ ธรรมะสอนคนให้ดีหรือสอนคนให้เลว ท่านสอนยังงี้ท่านปฏิบัติยังงี้มันควรจะดูควรจะสังเกต มันไม่สังเกตนะ ทำแบบไหนมาก็เอาแบบนั้นละมา มาอวดพระเสียด้วยนะ ไม่ใช่ธรรมดา เอาของเหลว ๆ มาอวดพระ เอาขี้หมูขี้หมาเอาส้วมเอาถ่านมาอวดพระเต็มวัดเต็มวา การแต่งเนื้อแต่งตัวดูไม่ได้นะเวลานี้ เราบอกจริง ๆ แต่งแบบจิกโกจิกเก้เข้ามาแบบกิเลสตัณหาหน้ามีดหน้าดำนนั้นอย่าเข้ามาในวัดนี้ เราไม่หวังจะกินอาหารกับคนประเภทนี้ เราตายเราก็ตายดีกว่าจะมากินมูตรกินคูถของคนสกปรกอย่างนี้

เรากินด้วยความสะอาดสะอาดในธรรมของเรา กินเท่าไรเราก็กินได้ เราตายก็ตายเป็นสุข อย่าให้ตายด้วยแบบกินมูมมาม ๆ กับพวกเปรตพวกผี พวกหน้าดำสันดานหยาบนี้เลยนะ จะเอานั่นมาอวดหรือว่ามาวัดมาวา ถ้าท่านทำให้เราเราก็ไม่เอาอะไรมาทาน โคตรพ่อโคตรแม่มีงไม่มาก็ช่างกูไม่ตาย เข้าใจไหม กุปฏิบัติตามศีลตามธรรม พุทฺธ ธมฺม สงฺขมฺ สรณฺ คจฺฉามิ ต่างหาก กูไม่ปฏิบัติเพราะโคตรพ่อโคตรแม่มีงจะเอาอาหารมาให้กูกิน ถ้าไม่ดีสูจะเอาหนี สูไปทั้งโคตรสูก็ไปซิ กูจะว่าอะไรเข้าใจไหมละ อย่าเอามาอวดนะอวดธรรมเราพูดจริง ๆ อวดไม่ได้เป็นอันขาด ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม

นี่เอามาสอนโลกด้วยความเมตตาสงสาร มันยังจะเอาข้า้หุ้มข้า้หามาอวดธรรมอยู่
 เหรอ เราอยากถามว่าอย่างนั้นนี่นะ สอนโลกทุกวันนี้แทบเป็นแทบตายเพราะอะไร ความ
 เลิศเลอในหัวใจพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์เป็นยังไงมันเคยเห็นไหมละ ตั้งแต่โคตรพ่อ
 โคตรแม่มันก็ไม่เคยเห็น สอนธรรมออกมาเท่านั้นมันยังจะเอาโคตรพ่อโคตรแม่มาอวด
 ธรรมอีกมีอย่างเหรอ เข้าใจไหมละพวกนี้ มีโคตรหรือไม่มีพวกนี้ได้อยู่ใต้ถุนศาลานี่นะ หรือ
 มีแต่โคตรหลวงตาบัวคนเดียวที่แ้ว ๆ อยู่นี้ โอ้ พวกบ้า มันยังงัยกันนี้

ดูไม่ได้นะแต่งเนื้อแต่งตัวมานี้ อย่าเข้ามา เข้ามาแบบนี้ แบบศีลแบบธรรมมีทำไม
 ไม่มาศึกษา เอามาทำไมพวกเปรตพวกผี พวกนรกอเวจี พวกส้วมพวกถ่าน แต่งจิกโก้จิกเก้
 มาอวดกัน ก็เลสส้วมถ่านมันของวิเศษอะไร แต่งนี้แต่งแบบส้วมแบบถ่าน แบบสกปรก
 โสมม จิตใจมันเลวจิตใจมันต่ำทราม หาความดีความดีมีไว้แ้วประจำใจไม่มีเลย กิริยาจิง
 ดูไม่ได้เข้าใจไหมละ มันเป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ เพราะฉะนั้นเราจึงบอก อย่าเอามาอะ อย่า
 เอาอะไรมาให้หลวงตาบัวกิน แต่งตัวแบบนี้มา จะเอามาอวดหลวงตาบัว กูจะฟาดใส่โคตร
 พ่อโคตรแม่มีง ใส่หน้าผากมันเข้าใจไหมละ กูไม่กินกูไม่ตาย อตกุก็อดได้สบายเลย เคยอด
 เคยอิมมา ขอให้ธรรมชุ่มใจ อย่าได้อิมด้วยมูม ๆ มาม ๆ แบบส้วมแบบถ่านอย่างนี้เลย

พระพุทธเจ้าไม่ประสงค์อย่างงั้นนะ ให้พากันจดจำทุกคน ดูไม่ได้นะเวลานี้ ยิ่งเลว
 เข้าทุกวัน ๆ เฉพาะวัดป่าบ้านตาดเห็นได้ชัดทีเดียว เขาก็เขียนติดไว้นั้นก็ยังมี เราไปอ่านดู
 ติดไว้นั้นก็ยังมี ความเลอะ เทอะ ๆ ของพวกเปรตพวกผีพวกส้วมพวกถ่าน มันไม่ได้มองดู
 นะ ดูหนังสือเขียนเพื่อความดีงามให้มัน มันไม่ดู มันดูแต่ของเลอะ ๆ เทอะ ๆ แต่งออกว่า
 โก้เก้อวดกัน อวดอะไรประสาส้วมประสาถ่าน ก็เลสตัณหากามกิเลสมันเป็นของดีของดี
 อะไร มันเหมือนส้วมเหมือนถ่าน เอามาอวดอวดธรรมได้เหรอ นี่ละมันพาสัตว์
 ทั้งหลายให้จมอยู่ในนรกไม่มีวันพ้นขึ้นมา เพราะส้วมเพราะถ่านนี้เองเป็นเครื่องหลอกลวง

มันชอบเท่าไรมันก็ยิ่งจมลงไป ๆ ถ้าเห็นภัยของสิ่งเหล่านี้แล้วจะพ้นตัวขึ้นมา
 สะอาดสะอาดขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลายก็จะค่อยเบาลง ๆ ฟาดตัวเป็นต้นเหตุอันใหญ่หลวงขาด
 สะบั้นออกจากใจแล้วพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าไม่มีทุกข์เข้าใจไหม มีอันนี้เท่านั้นเป็นตัว
 ทุกข์สำคัญที่ทำให้สัตว์โลกเดือดร้อนระส่ำระสายเต็มทั่วโลกทั่วสงสาร มีแต่กิเลส กามกิเลส
 ราคะตัณหาเท่านั้นเป็นตัวสำคัญมากที่สุด มันท่วงอะไรหวงอะไรกันประสากระดูก เอา
 ผ้าห่อไว้เฉย ๆ นี่นะ พอดูได้เท่านั้นเอามาอวดกันประสากระดูก อรรถธรรมที่เลิศเลอยิ่ง
 กว่านี้มี ทำไมไม่ฟังเสียงบ้างวะ มันนำทุเรศเหลือประมาณนะ

มันจวนจะตายแล้วได้เห็นผลประโยชน์ที่แนะนำสั่งสอนพอได้มีไว้แวบบ้าง เราก็พอใจนะ อันนี้ยิ่งเลวร้ายลงไปทุกวัน ๆ มันก็โมโหละซิ พระนี้ไม่ใช่พระตายโมโหก็ได้ แต่ว่าโมโหมีกิเลสหรือไม่มีนั่นเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ โมโหนี้เอาได้ทั้งนั้นละ ป๊ะป๊ะชัดเลย พอตี ๆ แต่ข้าโมโหแต่ข้าตีเด็กได้นะ ผู้ใหญ่พอเอาอาจจะเอาเหมือนกัน แต่เด็กนี่เอาเรื่อยละ เข้าใจไหม พวกกันจำเอานะ โห มันเลอะเทอะลงทุกวัน ๆ นะเวลานี้ ศาสนาจะไม่มีเหลือในแดนประเทศไทยเราเลยนะ มันขนาดนั้นละ ดูใครก็ดูซิ ดูไปตั้งแต่ตัวเราหัวโล้น ๆ อีตาบ้วนี่ไป ดูออกไป ๆ ตามวัดตามวาต่าง ๆ พระเถรทั่วแดนประเทศไทยเป็นยังงัย หลักธรรมวินัยท่านสอนไว้ยังงัย การปฏิบัติตัวปฏิบัติยังงัย มันก็ดมันขวางธรรมหรือมันล่องไปตามอรรถตามธรรม ทำไมมันไม่ดูบ้าง ดูบ้างมันจะได้รู้เห็นเหตุเห็นผลคนเรานะ

นี่มันเลอะเทอะไปหมด ขรราวาสก็เต็มเหนี่ยวของขรราวาส ที่แสดงตัวเป็นขรราวาสแบบเลวร้ายไม่มองเสียงอรรถเสียงธรรมเลย พระก็พระหัวโล้น ไม่ได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ธรรมวินัยมีไม่สนใจ บวชเข้ามาตั้งแต่หาส้วมหาดาน หายศถาบรรดาศักดิ์ หาความร่ำความรวย หาชื่อเสียงโด่งดัง นี่พวกส้วมพวกถาน เวลานี้กำลังเสาะแสวงหากันในส้วมในถาน บวชออกมาให้หาอันนี้เอง ไม่ได้หาอรรถหาธรรมอะไร ถ้าหาอรรถหาธรรมแล้วเย็นไปหมด ผู้หาอรรถหาธรรมอยู่นานอยู่นานเย็นไปด้วยกันหมด

ตั้งที่ท่านแสดงไว้ในพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านอยู่ตั้ง ๔๐๐-๕๐๐ องค์ ท่านไม่มีคำวาทะเลาะ ท่านจะเอาอะไรมาทะเลาะ ก็มีแต่ธรรมล้วน ๆ ทะเลาะกันได้ยังงัย มีเท่าไรไม่เพื่อธรรม แต่กิเลสนี้มีเขี้ยวเล่มหนึ่งก็แฉะ ๆ เข้าใจไหม พอ ๒ เล่มแล้วกัดกันเลย เขี้ยวหมามันต่างกันนะกับธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านอยู่ด้วยกันตั้ง ๔๐๐-๕๐๐ ท่านไม่ทะเลาะกัน ท่านจะเอาอะไรมาทะเลาะ เมื่อท่านบริสุทธ์ด้วยกัน แล้วผู้ที่ไม่บริสุทธ์ต่างคนต่างมุ่งอรรถมุ่งธรรมแล้ว ก็จะเอาอะไรมาทะเลาะกัน นั้นฟังซิ

ตะกั๊นก็พูดแล้ว เป็นคติไม่ใช่เธอ การพูดไม่ได้มาพูดโอ้อวดตัวเองนะ พูดให้เป็นคติแก่พี่น้องทั้งหลายในฐานะที่เราเป็นครูเป็นอาจารย์ ฟาดพระเถรแหลกเหลวไปหมด ถึงขนาด กุสลา ธมฺมา จะไม่มีใคร กุสลา ธมฺมา พอเถรใส่หมัดเดียวเท่านั้นละ มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เหนอ ขึ้นเลย นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เหนอ อย่างนั้นเธอ เอ้า หยุด นั้นเห็นไหม นี่ละเรียกว่าธรรม ยอมรับทันที ไม่ยอมธรรมสอนคนอื่นไปทำไม สอนเจ้าของก็ไม่สนใจเจ้าของนี่ สอนคนอื่นไปหาประโยชน์อะไร นั่นเรียกว่าธรรม พูดนี้เพื่อให้เป็นคติไม่ได้พูดเพื่ออะไรนะ มันเลอะเทอะไปมากจริง ๆ นะเวลานี้ กิเลสตัณหาพวกส้วมพวกถานนี้ตัวเยอหยิ่งจองหอง เขี่ยบอรรถเขี่ยบธรรมแหลกไปหมด ศาสนาแทบจะไม่มีนะเวลา

นี้ พวกส้วมพวกถ่านแต่งตัวเป็นพระเป็นเณร แต่งตัวเป็นผู้มีสมบัติผู้ดี โอ้อ่าฟูฟ่า มีแต่ ส้วมแต่ถ่านมาอวดธรรม เหยียบหัวธรรมเวลานี้ ความประพุดติเลวยิ่งกว่าหมา

เป็นยังงั้มันถึงเป็นอย่างนั้น ยิ่งเลวลง ๆ นะทุกวันนี้ จะดูไม่ได้นะ มันขวางขนาด นั้น ธรรมดูกิเลสดูง่ายนิดเดียว กิเลสดูธรรมดูไม่ออกหรือมันไม่สนใจดู มีอยู่ ๒ อย่าง หนึ่ง ไม่สนใจดู สองดูก็เพราะความงั้มันดูไม่ออก ส่วนธรรมนี้จำไปหมด มองไปไหนรู้หมด ๆ ไม่งั้พระพุทเจ้าสอนโลกได้ยังงั้พิจารณาซิ ถ้าไม่จำ พวกกันจำเอาละ เอาละเท่านั้น เทศน์ เท่านั้นละ มันหมดภูมิแล้วหลวงตา ป.๓ วันหลังต้องหากันเขี่ยมาใหม่มาเทศน์ใหม่

พอพูดถึงเรื่องหลวงปู่ขาวนี้ก็เป็้ธรรมอัครจรรยั้ของท่านนะ เราเลยไม่ลืม เขาเรียก โรงขอด ที่อำเภอแม่แตง เขาเรียกโรงขอด นั้นละเห็นไหมธรรมอัครโนมัตติ ไปที่ไหนก็ไป ถေး ลงสติปัญญาอัครโนมัตติ ธรรมเป็้โนมัตติแล้วจะเป็้อย่างนั้น ท่านไปท่านพิจารณา ธรรมชั้นนี้แล้วนะ ชั้นจวนจะผิงแล้วละ พอติไป นี้เราหมายถึงว่าเราคุยกันเต็มเหนี่ยวแล้ว เริ่มตันตั้งแต่เรากับท่านชดั้กันเสียก่อน เพราะต่างคนต่างเกร็งใส่กัน ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์ นี้เป็้จุดศูนย์กลาง จับคอทางโน้นดึงมาใส่กัน เอาหัวชนกันเข้าใจไหม จับคอท่านอาจารย์ ขาวมา จับคออีตาบัวมาเอาหัวชนกัน ท่านเจ้าคุณเป็้อุปัชฌาย์ทั้งสององค์นี้ละ

ท่านหาอุบายเรื่อยแหละ อยากให้เรากับท่านหลวงปู่ขาวพบกัน พอติวันนั้นไปที อำเภอหนองบัวลำภู ท่านไปจัดการเองเลย แต่ท่านพูดลับ ๆ ไม่ให้เราได้ยิน แต่ก็ปิดไม่อยู่ อย่างว่าละ เอ้า กุฎิหลังนี้จัดให้มหาบัวว่างั้ จัดนี้ให้ท่านขาว จะให้พระ ๒ องค์พบกันให้ได้ วันนี้ ท่านพูดเสียบ ๆ ของท่าน ท่านไม่มุงว่าอยากให้เราได้ยิน แต่ท่านสั่งเสียละซิ จะให้ พระ ๒ องค์นี้ทราบกันวันนี้ คือหมายความว่าให้ต่อยกันวันนี้ เพราะต่างคนต่างเกร็งใส่กัน อยู่เต็มเหนี่ยว ชื่อเสียงของท่านเป็้ยังงั้ ๆ แล้วท่านก็อาจจะได้ยินชื่อของเรา ท่านเจ้าคุณ อุปัชฌาย์จับหัว ๒ องค์นี้มาชนกัน

วันนั้นท่านก็สั่งเสีย ท่านเป็้คนสั่งเองนะ จัดตรงนี้ให้ท่านขาว จัดตรงนี้ให้มหาบัว จะให้พระ ๒ องค์นี้พบกันให้ได้วันนี้ ท่านก็พูดกับลูกศิษย์ลูกหา ท่านไม่ได้คิดว่าเรื่องราว เราจะได้ยิน แต่แล้วก็ได้ยินจนได้นั้นแหละ พอไปเอาละที่นี้ละ ท่านมาจัดสั่งเสียหมดนะ เออ บัว เธอกับท่านขาวไม่ต้องไปงานก็ได้วันนี้ คืองานเราจะรับภาระหมด อยากจะคุย ธรรมะธัมมิกันก็คุยได้นะ ท่านว่าอย่างนั้น คือมีงานแล้วท่านรับภาระทั้งหมด พระ กรรมฐานท่านพาลงไปโน้นหมด ไปสวดมนต์สวดพระอะไร ๆ แต่หลวงตาบัวกับหลวงปู่ขาว นี้ไม่ให้ไป ท่านอยากจะคุยธรรมะอะไรกันก็ได้ท่านว่าอย่างนั้นนะ ความจริงท่านกำหนดไว้ เรียบร้อยแล้ว

นั่นละ พอท่านลงไปหมดแล้วเราก็กด้อมไปหาท่านละที่นี้ ไปเอากันอย่างเต็มเหนี่ยวเลย เริ่มตั้งแต่ก่อน ๒ ทุ่มเล็กน้อย พอทางโน้นลงไปหมดแล้ว คนเงียบหมดแล้วเราก็กด้อมไป แคร่ท่านอยู่แค่นี้ สูงแค่นี้ ข้างนอกมีฝา ฝากระตาศเขาเรียกฝาแถบ เราก็นั่งอยู่นี่ฟังต้นเสานั่งอยู่ แล้วท่านก็นั่งอยู่ แล้วที่นี้ข้างนอกมันมองไม่เห็นกันละซี ก็มันฝาเขาเรียกฝาแถบ คนนั่งอยู่ข้างนอกมันก็ไม่เห็นละซี พอขึ้นไปก็เอากันเลยละ เราเป็นคนขึ้นก่อน มียังงี้ก็เอากันให้ถึงพริกถึงขิงละวันนี้ ไปก็เริ่มเลย กราบเรียนท่านตั้งแต่เริ่มเลย เป็นยังงี้ ๗ ปวารณาให้ท่านเรียบริ้อยตั้งแต่เริ่มต้นเลย จนกระทั่งถึงจบลงมีขัดข้องยังงี้ไม่ต้องผูกเป็นความเกรงใจกับกระผม เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย ผิดตรงไหนให้ว่าเลย กระผมจะเริ่มขึ้นแล้ว

เริ่มขึ้นเลยละที่นี้ เราก็ก่อนเรื่อย ๆ ของเรามันยืดยาวเพราะเราเป็นผู้น้อย การประพฤติปฏิบัติตั้งแต่เริ่มแรกมา ๆ ก้าวขึ้น ๆ ๆ ตั้งแต่ ๒ ทุ่ม เรานี้มันจะเกือบ ๕ ทุ่ม เรียกว่าจะเป็น ๓ ชั่วโมงละมั้ง คือท่านไม่มาก ท่านจะหยิบเอาเฉพาะที่ตรงไหนมันแปลกต่างกัน อันไหนที่เราพูดไปเรียบริ้อยแล้วท่านไม่พูดแหละ อันไหนเหมือนกันแล้วท่านก็ไม่พูด ท่านจะแยกออกมาพูดเฉพาะ เราก็ก่อตั้งแต่ต้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสุด จบ หมดความสามารถทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ตั้งแต่วันปฏิบัติมา มาถึงจุดนี้แล้วจะว่าโง่สุดขีดก็ยอมรับว่าโง่สุดขีด เพราะไม่สนใจจะศึกษาไต่ถามกับผู้หนึ่งผู้ใด ตลอดทุกอย่างที่ว่าเป็นข้อข้องใจสงสัยจะเสาะแสวงหาอะไรอีกไม่มี ถ้าว่าโง่ก็โง่สุดขีดขนาดนี้ แล้วขอมอบถวายครูบาอาจารย์ ผิดถูกประการใดให้ใส่เต็มเหนี่ยวเลย ไม่ต้องไว้หน้า ท่านก็ยิ้ม ๆ

นี่เรียกว่าเราจบลงแล้ว นี่เราสรุปนะ เล่าตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึง ๓ ชั่วโมงกว่า พอจบลงแล้วท่านยิ้ม ๆ เออ มันก็มี ๒ จุดเท่านั้นละท่านมหา ท่านว่าอย่างนั้นนะ ๒ จุดนี้ท่านมหา ก็ผ่านไปเรียบริ้อยแล้ว เป็นอันว่าหายสงสัยไป ไม่มีอะไรสงสัยแหละ ท่านก็เลยแย็บออกมาว่า ผมก็เตรียมพร้อมที่จะพูดธรรมะกับท่านมหาอยู่ วันนี้ก็พอเหมาะกันเหลือเกิน จุดนี้แหละ จากนั้นท่านก็เล่าของท่านให้ฟังเป็นยังงี้ ๆ อันไหนที่มันผิดแปลกกันบ้างเล็กน้อย ๆ เราก็กฟัง ๆ ๆ เรื่อย จนกระทั่งจบ เป็นเวลา ๖ ทุ่มกว่า หมด พอมันหมดเรื่องแล้ว ๖ ทุ่ม คำพูดก็แย็บออกจากทางใหญ่ละที่นี้ แย็บไปนั่นไปนี่ เราฟังเสียง แอ๊ะ ๆ ขึ้นข้างฝาอยู่ข้างนอกนี้ เรานั่งฟังเสามาไม่ไผ่อยู่นี้ คนหนึ่งมันอยู่ข้างนอก ฝาปิดไว้มันไม่เห็น มันอยู่ติดกันเลยกับเรา เราอยู่ข้างในมันอยู่ข้างนอก

พอเราพูดจบอะไรเรียบริ้อยแล้ว แอ๊ะ ๆ มันโมโห ไครมาแอ๊ะ ๆ อยู่นี่นะ เราก็กว่าอย่างนั้น (ดิฉัน) ดิฉันมันเป็นไครนะ (ชัยวุฒิ) โอ๊ย.หมดดับเลย เราว่าอย่างนี้นะ พูดกับท่านอาจารย์ขาวนะ โอ๊ย.หมดดับแล้วครูอาจารย์ อย่างนั้นแหละ นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้น

ชื่อที่ล้นย้อมไม่มีในโลก ท่านมหาตมา เราถาม มาแต่เมื่อไรนี้ เราชู้เสียด้วยนะ ทั้ง ๆ ที่มันหมดดับแล้วเขาเอาไปกินหมดแล้ว มาแต่เมื่อไร (มาแต่ ๒ ทุ่ม) หมด โอ้โห แล้วมาอะไร เราเป็นฝ่ายชู้ ครูจารย์ข้างหนึ่งแหละ แล้วมาแต่เมื่อไร (มาแต่ ๒ ทุ่ม) แล้วมาอะไร (เอากาแฟมาถวาย) โอ๊ย.เราอยากจับกาแฟปาเข้าป่า มันโมโห พอว่าอย่างนั้นเราก็อันนี้ คือมันประตูปิดอยู่ที่นี่ใหม่ เราก็อันนี้มันนั่งอยู่ที่นี่ เรานั่งอยู่ที่นี่มันนั่งอยู่ที่นี่ใกล้ ๆ กัน มันก็เลยเอากาแฟมาวาง แล้วก็เอาผ้านี้วาง เปิดใสประตูปิดไปวาง ไป ไม่บอกมันก็ไปมันได้ยืนหมดแล้วใช้ใหม่ละ ไป ว่าอย่างนั้นไปเลย นี่ละขบขันกัน

สรุปเรื่องของท่านอาจารย์ชาวท่านพูดสถานที่ท่านเป็นว่าที่โรงชอด เหตุที่มันจะเป็นคือไปอาบน้ำ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ไปเห็นข้าวมันกำลังแก่ ที่เขาเกี่ยวแล้วก็ มี กำลังจะเกี่ยวก็มี ที่ท่านออกไปอาบน้ำนั้นไปที่ข้าวกำลังจะเกี่ยว ท่านก็ไปดูข้าวท่านว่า พอดูข้าวแล้วท่านก็ไล่มันลงไปตั้งแต่ข้าวที่มันเป็นกล้าเป็นอะไรขึ้นมาเรื่อย ๆ ท่านมาพิจารณา จากนี้มันวอกมันวน มันแก่แล้วมันก็จะไปเป็นข้าวหว่านเป็นกล้าขึ้นมา เป็นกล้าแล้วก็ไปขึ้นขึ้นมาแล้วมาหุงมาต้มกิน มันหมูนกกันนี้เป็นวัฏจักรอยู่นะ ท่านพิจารณาเป็นอัตโนมัติ

นี่สติปัญญาของท่าน จากนั้นท่านก็หมუნเข้ามาหาภายใน อวิชชาปจฺจยา สงฺขารานันนี้เป็นตัวสำคัญเชื้อแห่งวิภูฏะ เหมือนกับข้าวที่มันหมუნไปหมუნมานี้ นี่เชื้อแห่งวิภูฏะในหัวใจของเรา นี่ ท่านก็พิจารณาอยู่ตลอดเวลา มันก็วิ่งไล่กันตลอด ตั้งแต่อาบน้ำมาแล้วไม่ปล่อยเลย เงื่อนอันนี้ไม่ปล่อยเลยท่านว่า จับหมუნไปหมუნมาอยู่นั้น ในคืนวันนั้นเองมันก็ผางขึ้นตรงที่ อวิชชาปจฺจยา ลงนี้แหละ ตัวนี้ตัวพาให้สัตว์เกิดสัตว์ตาย พอปัญญาเข้าไปถึงที่นี้แล้วขาดสะบั้นลงไปเลย ที่โรงชอดท่านว่าอย่างนั้น โรงอะไรเขาไม่รู้ เขาเรียกว่า โรงชอดมันเป็นโรงงานเขาหรือโรงอะไร (ไม่ใช่คะ เป็นคันทนา)

นั่นชื่อว่าโรงชอดว่างั้น นั่นละท่านไปผ่านที่โรงชอดนั้น ที่นี้ท่านก็มาพูดถึงเรื่อง เอ้อมันสำคัญนะท่านมหา เวลาผมจะออกจากโรงชอดนั้นไป มีความจำเป็นที่จะได้จากสถานที่นั้นไป มันเป็นเรื่องไม่ถูกท่านว่า แต่เราเข้าใจทันที ท่านว่ามันพูดอะไรก็พูดไม่ถูกนะ ถ้าว่าหวังว่าใช่หรือ มันก็ไม่ใช่ ว่าอะไร ๆ มันก็ไม่ใช่ ไปแล้วมันเห็นบุญเห็นคุณสถานที่นั้นเป็นสถานที่ที่มีบุญมีคุณอย่างล้นพ้น เวลาจะไปนี่มันเป็นอภิลักษณ์อยู่ลึก ๆ ท่านว่า ที่นี้พอไปถึงพอสมควรแล้ว หันหลังกลับมาอีกมาดูเสียก่อน ดูกระต๊อบเล็ก ๆ ที่ท่านอยู่ มายืนดูแล้วถึงกลับไป มันมีอภิลักษณ์อยู่นั้นนะท่านมหา ท่านว่าอย่างนั้นนะ เราก็อ่านใจ

นี่ละที่พระพุทธเจ้าท่าน ที่ให้บูชาตันโพธิ์เป็นคู่เคียงของพระพุทธเจ้า ท่านตรัสรู้ที่ตันโพธิ์นั้น เป็นที่บ่อมหาคุณใหญ่โต เพราะฉะนั้น ตันโพธิ์จึงมีประจำพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ตรัมโพธิ์นั้น มันจะวิ่งเข้าหากันเลยนะ เอาละที่นี้พอแล้วนะ

โยม หลวงปู่ขาวตอนนั้นอายุเท่าไร

หลวงตา เอ เราก็ดูไม่ได้ถามท่านนะ ตอนนั้นไม่ได้ถามท่าน

โยม ตอนที่บวชท่านใกล้ ๆ กับหลวงปู่คำตัน เกือบจะ ๖๐

หลวงตา ตอนที่ท่านเป็นนั้นอายุท่านเท่าไรไม่รู้ เราก็ดูได้ตั้งแต่โรงขอดเท่านั้นแหละ อำเภอมะแม่งเราก็เคยผ่านไปทางนั้น ไปหาหลวงปู่แหวนนะ เคยผ่านไปนั้น โรงขอด เพราะใจเรามันจับอยู่ที่นี่ว่าโรงขอด เราถามไปเรื่อยว่าอยู่ตรงไหน ๆ จึงไปทราบว่าจะอยู่ตรงนั้น โรงขอด แต่หลวงปู่แหวนท่านผ่านไปตอนท่านอยู่ที่ไหนไม่รู้ละ

โยม เชียงใหม่เหมือนกัน

หลวงตา นั้นละ ท่านผ่านนั้นท่านอยู่ตรงจุดไหน ๆ ในเชียงใหม่นั้นก็บริเวณกว้างอยู่จุดไหน ๆ ซิ อยู่สถานที่ใดท่านไม่ได้บอก มีแต่เอาปัญหาถึงใหญ่ใส่กันเลยเทียว หลวงปู่แหวนกับอิตาบัว เอากันอย่างท่วมกันเลยเทียว เราไม่ลืม หลวงปู่แหวนหนึ่ง หลวงปู่ขาวหนึ่ง ที่ไปท่วมกันอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์เลย หลวงปู่แหวนนี่ก็ตอนนี้ละ ตั้งแต่นั้นมาแล้วเราก็ดูไม่เคยพูดอีกเลย พอมันถึงใจแล้วก็พูดหาอะไร แต่ท่านไม่ได้บอกว่าท่านผ่านอยู่แห่งหนตำบลใดจุดใด ถามวันนั้นเป็นดอยแม่ปิ้งนี่นะ ท่านพูดธรรมะต่างหาก แต่เวลาจิตของท่านผ่านไปนั้นท่านอยู่ในสถานที่ใด เช่น โรงขอด เป็นต้น เข้าใจไหมละ หลวงปู่ขาวก็บอกว่าโรงขอด แต่หลวงปู่

โยม ท่านไปพม่า

หลวงตา ไปพม่า ไปเป็นอยู่โน้นหรือ

โยม ท่านไปเทียว ๆ ไปภาวนานะคะ พอแล้วท่านจึงกลับมา

หลวงตา แน่ะ อย่างนั้นมันก็ไม่แน่ซิ อย่างนั้น ต้องบอกเป็นจุดซิ ไปอยู่พม่าพะแม่ที่ไหนใครก็ไป คนเมืองพม่าเขาอยู่กันทั้งหมดแหละว่ายังไง พูดลามปามอะไรกันก็ไม่รู้

โยม แล้วหลวงปู่คำดีละคะ

หลวงตา หลวงปู่คำดีอยู่ที่นั่นเลย

โยม วัดถ้ำผาปุ้หรือคะ

หลวงตา เออ ถ้าผาปู อันนี้เราไม่ถามท่านละ เพราะเวลานั้นท่านไม่ไปไหนมาไหนแล้วแหละ อันนี้มันก็เป็นบันดลบันดาลนะ ที่จะให้พูดถึงท่านก็เกี่ยวกับเรื่องหลวงปู่คำดีคือหลวงปู่คำดีนี้ พูดให้ตรงเลยตามที่ท่านติดต่อกับเราพูดกับเรา เข้าวันนั้นตี ๔ ท่านบอกท่านลงมาเดินจงกรมอยู่ กุฏิท่าน ๒ ชั้น เราก็ได้บอกพระ นี่กุฏิท่านอาจารย์คำดีหลังนี้ ที่ท่านได้นิมนต์ผมให้มาว่างั้นนะ ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างใต้ ทีนี้เวลาเดินจงกรมอยู่ ติดปัญหาละซิ โอ๊ย.มันเหมือนกับหอกกับหลาวที่มลงไปเลย เอ้ ทำไง มองหาใครก็ไม่เห็น นี่ละท่านพูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ท่านพูดอย่างภาคภูมิใจท่านเสียด้วยนะเวลาได้พบกันแล้ว ไม่มองเห็นใครเลยท่านว่าอย่างนี้ เพราะเคยคุยธรรมะกันแล้ว ก่อนหน้านี้ก็เคยคุยธรรมะกับท่านมาโดยลำดับลำดับแล้ว แต่พอมาถึงจุดนี้ละซิ ท่านไปติดปัญหาชั้นทางใจของท่าน กำหนดหาครูบาอาจารย์องค์ใด พระองค์ใดไม่สัมผัสใจเลย จิตมันดึงหาแต่ท่านมหาองค์เดียว จิตมันดึงมาหาเรานี้องค์เดียว นอกนั้นไม่ไปไหน ดึงมาองค์เดียว แล้วท่านก็ปั๊บปั๊บออกมาทางจงกรมเลย มาจุดรูป มีแท่นพระอยู่ชั้นล่าง ข้างบนเราไม่ได้ขึ้นไป ท่านมาจุดรูปเทียบเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ท่านพูดเต็มเม็ดเต็มหน่วยของท่านนะ จนเราร้องไห้ออกไป พอจุดรูปเทียบแล้ว ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน โอ๊ย. ทำไมครูจารย์พูดอย่างนี้

หลวงปู่คำดี ขอให้ผมพูดเต็มหัวใจผมเถอะ ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ว่าอย่างนั้นในเช้าวันนั้นละ

หลวงตา พอดีตอนสายมามันบันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้ นะ พอเช้าวันนั้นขึ้นมาตอน ๑๑ โมง มันบันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้ นะ เราก็สั่งให้ไปในตลาดเลย บ้าน ชาวลิต ให้นายบุญชัยรถมาหาเราเดี๋ยวนี้ เราจะไปถ้าผาปู ไปเดี๋ยวนี้ นะ เขาก็บึ่งรถมาเลย มาถึงไปแบบรีบด่วน แต่ไปแบบรีบบ้าเราต่างหาก ตามประสาเรา นะ พอไปถึงก็ยังมีเวลาอีกนิดหนึ่ง ยังเป็นห่วงเพราะท่านอาจารย์ชอบคุ้นเคยกัน เลยไปวัดแะท่านอาจารย์ชอบเสียคืนหนึ่ง ออกจากนี้ไปก็ไปค้างที่อาจารย์ชอบคืนหนึ่ง เข้าวันหลังจึงไปหาท่าน พอไปหาท่าน

หลวงปู่คำดี โอ้ มาเร็วดีนะ

หลวงตา มาเร็วอะไร

หลวงปู่คำดี เตี่ยจะได้คุยกันละนะ

หลวงตา บทเวลาไปคุยกันแล้ว เราพูดสรุปความเลยนะ พอมองเห็น

หลวงปู่คำดี โอ้ มาเร็วดีนะ

หลวงตา เราค้างคืนหนึ่งแล้วเราถึงมา ถ้าธรรมดาเราก็มาในวันนั้นแหละ มาเร็วอะไร ๗

หลวงปู่คำดี เตี้ยวมันจะได้พูดกันแหละ

หลวงตา บทเวลาได้คุยกันแล้ว ท่านถึงพูดถึงเรื่อง ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรด โดยด่วน คือว่ามาโดยด่วน พอผมนิมนต์เมื่อวาน วันนี้ท่านก็มา วัดนี้ท่านไม่เคยมาเลยท่าน มาจะให้แน่นอนขนาดไหน ท่านว่าอย่างนั้น เราก็ก่อนไม่เคยไปจริง ๆ นะ ไม่เคย ก็ไปวันนั้น เป็นครั้งแรกเลยแหละ แต่ค้ำที่วัดอาจารย์ชอบคืนหนึ่ง วันหลังท่านก็ยังบอกว่าเร็วอยู่ นั้น ละที่นี้ ท่านปิดประตูหมดเลยนะ ๖ โมงเย็น เราเข้าหาท่าน ๒ ต่อ ๒ เลย คุยธรรมะกัน ท่าน ปิดประตูหมดไม่ให้ใครเข้าไป คุยกันตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๒ ทุ่ม ท่านเล่าของท่านละเอียด เพราะเรกราบเรียนท่านว่า ยังไงท่านอาจารย์ให้พูดเต็มเม็ดเต็มหน่วยไปเลยนะ กระทบ จะฟังตามทฤษฎะ เราบอก ชัดชัดตรงไหน ๆ จะได้คุยกันสะดวก ๆ เพราะฉะนั้นท่านถึง เปิดของท่านออกเรื่อย ๆ เราก็ก่อนไป พอไปถึงจุดนั้นละที่นี้ จุดที่ว่ามันเหมือนหอมเหมือน หลาวที่มแทงท่าน ท่านโดดขึ้นมาจุดธูปอาราธนาเรา พอมาถึงจุดนี้มันเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ นี้ ละจุดสำคัญมาก ออกผมจะแตกท่านว่าอย่างนั้น ท่านเล่าไป เล่าละเอียด พอท่านเล่าจบลง แล้วเราก็กวายธรรมท่าน พอถวายปัจุบันนี้ ขึ้นดั่ง ไถ่ เลยกั้นทีนะ

หลวงปู่คำดี เอ้อ มันต้องอย่างนี้ซิ

หลวงตา ขึ้นเห็นไหมละ นั้นละธรรมถึงใจกันเข้าใจไหม

หลวงปู่คำดี เออ เอาละ ๆ ที่นี้เปิดโล่งแล้วยังแต่จะเข้าเท่านั้น ท่านว่านะ มันต้อง อย่างนี้ ๆ ขึ้นเลย ๒ ต่อ ๒ นะ เสียงลั่น เพราะอุทาน ท่านดีใจมาก พอท่านเล่าให้ฟังเราก็กู้ นี้ะ พอเล่าไปถึงจุดนั้นปัจุบันเราก็กวายธรรมท่านช้อนนั้นปัจุบัน ท่านก็เปิดโล่ง ท่านก็บอก เออ ที่ นี้เปิดแล้ว ๆ ยังแต่จะก้าวเท่านั้นแหละ ที่นี้เปิดโล่งแล้วจะก้าวเท่านั้นแหละ มันต้องอย่างนี้ ๆ อู๊.เสียงลั่นเลยนะ ๒ ต่อ ๒ เท่านั้นนะ บทเวลาท่านขึ้นนี้เสียงลั่นเลย นั้นละ ขึ้นนั้นแล้ว มันก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะท่านก็พูดเข้ากันได้แล้วกับปัญหาที่เราถวายท่าน เปิดแล้วว่างั้น เถอะ ท่านก็เข้าใจแล้วหมายถึงว่า เปิดโล่งแล้วยังเหลือแต่จะก้าวเข้าเท่านั้นแหละ ท่านบอก เปิดโล่งแล้ว หมายความว่าท่านเข้าใจแล้ว ถ้าก้าวปัจุบันนี้เข้าเลยความหมายก็ว่างั้น

ที่นี้พอคราวหลังนี้ไปเยี่ยมท่านอีก ก็มีคนมีญาติโยมติดตามไปด้วยอีก เราเลยต้อง เขียนจดหมายย่อ ๆ เอา เขียนจดหมายย่อ คือพูดง่าย ๆ ว่า ปัญหาที่ถามนี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ แล้วปัญหาที่จะตอบนี้ถ้าไม่รู้ก็ตอบไม่ได้ ต้องเป็นภาคปฏิบัติเท่านั้น ปริยติเอามาพูดไม่ได้ เลย เราก็ก่อนถามท่านย่อ ๆ ข้อที่ ๑ ว่าอย่างนั้น ๆ ข้อที่ ๒ ว่าอย่างนั้น ๆ เราก็ก่อนถวายท่าน พอ ท่านจับได้ท่านอ่านด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส อ่านยิ้มเรื่อย ๆ ยกขึ้นแล้วยื่นมาให้เรา ท่าน เขียนเสียก่อนนะ เขียนตอบเรียบร้อย แล้วยื่นมาหาเรา เราก็ก่อน พออ่านแล้วเราก็ก่อนเขียน

แล้วยื่นไปอีก ข้อที่ ๒ ท่านก็รับแบบเดิม นั่นละ แล้วท่านก็ยิ้มเลยเถียวนะ พอดีข้อที่ ๒ เป็นอันว่าลงจุดแล้วหมดปัญหาเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ได้คุยกันอีก เพราะตอนนั้นท่านหุหนวกแล้ว พุดกระซิบ ท่านกระซิบกับเรา เราได้ยินตอนนั้นหุเราไม่หนวก แต่เราจะไปกระซิบกับท่าน ท่านได้ยินยังงี้ ตกงต้องเขียนยื่นให้ท่านตอบมา ตั้งแต่นั้นท่านบอกเป็นอันว่าหายสงสัยแล้ว มันก็เข้ากันได้แล้วกับปัญหาที่เราถามไป ถามว่ายังงี้ ๆ ท่านตอบตรงนั้นแล้ว ถึงท่านไม่บอกว่าหายสงสัยมันก็เข้าใจแล้วเข้าใจไหมละ เอ๊ ไม่นานนะท่านก็มรณภาพ ก็เรียกว่าเป็นอยู่กุฎิท่านนั้นแหละ ไม่เป็นที่ไหนเพราะตอนนั้นท่านไปไหนไม่ค่อยได้แล้วแหละ ท่านอยู่กุฎิท่านท่านนั่นเอง ส่วนที่นั่นที่นี้เราไม่อยากจะพูด เราแน่ใจที่กุฎิท่านเพราะธรรมะนี่เป็นธรรมะที่จ่อเข้าแล้วเปิดโล่งแล้ว ยังเหลือแต่จะก้าวเข้าเท่านั้นเอง

โยม แล้วหลวงปู่บัวละเจ้าคะ

หลวงตา อันนี้ก็คุยกันแล้ว

โยม หลวงตาเล่าให้ฟังหน่อยคะ

หลวงตา เป็นอยู่ที่นั่นเลยแหละ

โยม หลวงปู่พรหม ที่ไปเชียงตุงงั้นคะ

หลวงตา เอาละ ทีนี้มัน ๓ โมงกว่าแล้วนี่นะ อะไรกันก็ไม่รู้ คนนั้นถามมา คนนี้ถามมาอยู่ตลอดยั้งงั้น

โยม คือฟังจากหลวงตาแล้ว มันถึงใจนะคะ แบบมันเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์

หลวงตา เอ้า ก็ธรรมะที่เราออก เราก็บอกแล้ว เทศน์ตั้งแต่พื้นจนกระทั่งถึงที่สุดความสามารถของเรา เราไม่มีอะไรสงสัยก็บอกแล้วนี่นะ ใครยังจะหาว่าเราโกหกอยู่ เอ้า พวกมันไปจมนให้หมด ก็บอกเท่านั้นแหละ เราพูดให้เต็มเหนี่ยวเรา เราจะไปคนเดียว พูดง่าย ๆ ที่จะให้จมนไม่มีว่างั้นเลยนะ พูดให้มันจ้ง ๆ อย่างนี้ละ เทศน์ทุกบททุกบาทเราก็เคยพูดแล้วว่า ๓ สามแดนโลกธาตุนี้เราเคยหวนกับอะไร นั่นฟังซินะ เทศน์ ๓ แดนโลกธาตุ มีอะไรที่สูงที่ต่ำไม่มี ราบไปหมดเลย นั่น ธรรมเหนือหมดแล้ว จะไปขยะแขยงไปกล้าไปกลัวกับสิ่งใดประสาถึงขยะ นี้เอาความจริงมาพูด ใครจะว่าดูถูกเหยียดหยามอะไร ไม่ดูถูกอะไรพูดตามความจริง มันเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนเราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ เพราะเราไม่เคยรู้เข้าใจไหม มันก็อย่างนั้นแหละ พวกบ้าอะไรอีก เอาละพอ จะให้พร

สรูปทองคำและดอลลาร์เมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๒ บาท ดอลลาร์ได้ ๔๕๙ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งหมดและยังไม่ได้มอบรวมทั้งหมดเป็น ๖,๑๕๙ กิโล นะ

รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมดเป็น ๗,๗๔๗,๑๗๑ ดอลลาร์ เงินสดได้ซื้อทองคำเข้าสู่
คลังหลวง ๑,๑๑๒ ล้านเท่า นั้นแหละ เอาแค่นั้นละ

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th